

SERIA DE AUTOR
ERIC-EMMANUEL
SCHMITT

Serie coordonată de
DENISA COMĂNESCU

ERIC-EMMANUEL
SCHMITT

Otrava iubirii

Traducere din franceză și note de
LILIANA DONOSE SAMUELSSON

HUMANITAS
fiction

„Iubire, dă-mi putere!¹
Shakespeare, *Romeo și Julieta*

¹ Actul IV, scena 1, traducere de Șt. O. Iosif, Humanitas, București, 2012.

Jurnalul Juliei

Mă schimb, mă machiez, sunt fata cea mai fericită din lume fiindcă mă-ntâlnesc cu toată gașca, mă schimb, mă schimb, mă parfumez, mă schimb, mă machiez, plec, mă-ntorc în camera mea, mă schimb, mă pieptăn, mă schimb, mă schimb, și izbucnesc în hohote de plâns: sunt prea urâtă! Stau acasă! Nimeni n-a mai suferit vreodată în halul ăsta...

Mă pufnește plânsul, pun mâna pe mobil să văd dacă prietenele mele sunt îngrijorate. Nici una. Zero mesaje. Nu-mi simte nimeni lipsa.

Mă hotărâsc să iau un pumn de somnifere. Urc în cinci secunde să le iau din dormitorul mamei – în seara asta familia mănâncă la bunica și toată casa-i a mea. Exact când să îngurgitez cocteilul fatal, mi-aduc aminte de săptămâna înfiorătoare petrecută iarna trecută la clinică. Renunț. Tentativa precedentă m-a vindecat de sinucidere: prea mi-a fost rău.

Nu-mi pun capăt zilelor. În schimb, scot din congelator cutia cu înghețată de castane și termin ce-a mai rămas. Trec la cea de vanilie. Și la cea de căpșuni.

La ora nouă, începe să zbârnâie telefonul. Sunt fetele, alertate că nu mă găsesc la Balmoral, cartierul nostru general, și-mi dau seama că *asta* era ora întâlnirii, nu șapte cum crezusem eu.

Raphaëlle, Anouchka și Colombe nu m-au trădat, nu mai sunt singură pe lume.

Exclus, totuși, să-mi fac apariția în halul ăsta, mai ales acum, la început de an, după vacanță. Vai, ce seară... sunt umflată de plâns, și mâine o să fiu grasă ca o vacă.

Jurnalul Anouchkăi

Azi dimineată, am profitat de cele trei ore când nu era nimeni acasă și m-am încuiat în dormitorul părinților, unde m-am analizat în singura oglindă mare din apartament.

Frig nu era, dar așa, în pielea goală într-un loc unde de obicei circul îmbrăcată, m-au trecut fiori.

Am încercat să mă examinez fără idei preconcepute. Ei bine, jur că, și obiectivă fiind, nu arăt nici pe departe așa cum mi-ar plăcea...

Ce-am văzut mai întâi de toate era o străină. O față cu picioare în x, brațe prea lungi, sâni asimetrice, și degete subțiri cu care își acoperea sexul. Toate astea n-aveau nimic de a face cu Anouchka, cu cea care sunt eu, sau OK, cea care am fost, pe care o cunosc dintotdeauna.

Pe urmă, imaginea pe care mi-o înfățișa oglinda nu era deloc a unei adulte. Uf, accept să nu mai fiu copil, dar cu condiția să devin femeie. Nu așa ceva! Parc-aș fi veriga lipsă. O iau în toate direcțiile, fără urmă de simetrie, de armonie; duhnesc, am culori bizare, și sunt acoperită de elemente parazitare. Pe scurt: secret fire de păr, coșuri, grăsime și mirosuri.

Viața mea nu începe deloc bine. E exclus să pot seduce pe cineva cu un corp ca ăsta. Chiar dacă-l mai dichisesc puțin! Salvarea mea stă în zicala „gusturile nu se discută”. Poate o să apară într-o bună zi un prost care mă va vedea draguță... Dar o să-mi placă și mie cretinul ăla?

Confruntarea asta cu propria imagine m-a doborât. Trebuie să spun că, după ce m-am analizat din față, am adus în dormitor toate oglinzile din casă, le-am agățat pe unde am putut, și m-am privit și din alte unghiuri – din spate, dintr-o parte, de dedesubt, de deasupra. Am făcut și figuri de con-

torsionism, mai multe decât o gimnastă din China, și m-am și amuzat: făceam pași rapizi către oglinzi și mă opream brusc, de parcă mă descopeream pentru prima dată.

Tata, mereu pus pe glume, îmi spunea ieri că adolescența e „revoluția părului“. Odată cu pilozitatea se instalează un dezechilibru total. Nu te mai recunoști nici fizic, nici mental. Și plouă cu întrebări. Cine sunt eu? De ce trăim? Încotro merg? Cum apar eu în ochii oamenilor? Tata susține că asta e harababura cea mai importantă a umanității, ceva universal, despre care se vorbește foarte puțin. Are dreptate el, numai că eu nu văd nimic de râs în toate astea.

Triunghiul brun de sub abdomen mai treacă meargă, dar firele de păr de la subraț, nu, alea sunt inutile! Și pufulețul de deasupra buzelor? Cum o să evolueze ?

Copleșită, am strâns răvășeala din dormitorul părinților, și m-am băgat în duș, fiindcă transpiram. Înainte să mă șterg, am luat din crema depilatoare a mamei și am dat cu ea pe la subraț și sub nas. La subsuori, a mers bine. În schimb, buza superioară mi s-a făcut stacojie, de două ori mai mare și mă mănâncă de mor! Arăt ca un rățoi cu cioc în flăcări.

Speram să mă dezumflu înainte să se întoarcă fratele meu cu mama. Aiurea! Când i-am auzit împingând poarta, am stins lumina la mine în cameră ca să dau impresia că văd un film, dar mama tot m-a deranjat și bineînțeles că a observat ce problemă aveam.

I-am spus că am supt sferturi de portocală și coaja mi-a iritat buzele – mi-am adus aminte că mi se întâmplase chestia asta odată când aveam vreo unșpe ani. Mama s-a uitat lung la mine și n-a scos o vorbă. În ultimul timp, am observat că are ceva trist, opac în priviri de câte ori inventez câte o minciună ca să-mi ascund secretele. Înseamnă că nu pot s-o trag pe sfoară? Sau mă crede nebună?

Jurnalul lui Colombe

Pe mine iubirea mă ia mereu pe nepusă masă. Intră un băiat la Balmoral și simt un glonț în piept. Mi-e cald, ard ca focul, mă prăbușesc; sunt victima unui atentat, rănita prin surprindere, victimă colaterală. N-a fost alegerea mea! Uneori, băiatul nici nu mă vede, se uită-n altă parte, nu face decât să meargă cu pași legănați, își trece mâna prin păr, îi zâmbește unei chelnerițe sau își interpelează un amic din fundul sălii, în timp ce eu plesnesc, mă prăbușesc și înghit în sec.

Sunt zidul execuției, o fațadă din Damasc, un gard de beton din Ramallah.

Urăsc iubirea. Vreau neapărat să mă revolt contra iubirii. Dacă a iubi înseamnă suferință, să nu-ți mai aparții, să devii sclavă, atunci nu vreau să iubesc.

Prefer să fiu cea care lovește. Care provoacă.

Vreau pace, nu război. Dar, dacă războiul se vedește inevitabil, atunci o să-l duc.

N-o să-mi vină mie de hac bărbații. Eu o să le vin lor de hac.

Jurnalul lui Raphaëlle

Pe băieți nu-i interesează persoana mea. Splendid. Nici pe mine nu mă interesează băieții.

Ce vreau eu de la ei e să ne distrăm împreună, să fie veseli, binedispuși, să facă atmosferă, zgomot de cum ieșim și bem prea mult.

„Raphaëlle e cea mai grozavă prietenă!“ Asta tot zic ei... „Nimeni n-o întrece pe Raphaëlle: e și premianta clasei, și cea mai de gașcă.“ Asta îi miră... Dar trebuie să recunoaștem că băieții de la liceul Marivaux care se distrează noaptea întregă dansând, fumând și bând sunt de regulă și cei mai slabi elevi, care în clasă se remarcă doar prin faptul că moțăie. Sunt limitați, băieții ăștia...

„Toată lumea e prietenă cu Raphaëlle. Imposibil să nu te înțelegi cu ea.“ De ani de zile îmi garantează chestia asta. Și atunci de ce mă simt atât de singură, dacă am atâta popularitate?

Exagerez! Am noroc cu prietenele, adică prietenele mele adevărate, Julia, Anouchka și Colombe, fiindcă altfel, conversațiile pe care le duc eu cu semenii s-ar reduce la informațiile școlare sau la „Ce bei?“ și „Mergem pe ring să dansăm?“. Dar și în ochii fetelor sunt un fel de *rara avis*, tare la învățatură, tare la distracții. Și totuși, la noi în familie, se merge la cafenele și cluburi de noapte, iar asta nu-i afectează nimănui viața profesională.

Sunt normală?

„Raphaëlle e cea mai bună prietenă a mea!“

Sau anormală?

„Raphaëlle e cea mai bună prietenă a mea!“ Toți repetă asta...

Jurnalul Anouchkăi

— Ce înseamnă cea mai bună prietenă? mă întrebă Thibault.

— În cazul meu, e vorba de Colombe, Julia și Raphaëlle.

— Nu, n-ai înțeles: ce numești tu cea mai bună prietenă? Ce înseamnă asta pentru tine?

Din când în când, fratele meu mă uimește: de la înălțimea celor doisprezece ani ai lui îmi pune niște întrebări de profesor. Dintr-odată, mă pierd și-i ripostez uluită:

— E ca mine, dar și mai bună ca mine.

— Mersi.

Face stânga-mprejur și pleacă la prietena lui, Zoé, de doișpe ani, de care s-a lipit ca o ventuză de când a intrat în clasa a șasea.

Dar n-a fost rea definiția mea, nu? Pentru mine, Raphaëlle, Julia și Colombe sunt un fel de dubluri, dublurile idealurilor mele, niște dubluri minus defectele mele.

O să ne vedem toate mâine.

Tata ar zice: Ei, nu-i frumoasă viața?